

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **TOURS AND RENT s. r. o.**, IČ: 28691270,
se sídlem Pod Doubravkou 1348, 415 01 Teplice

proti

žalovaný: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPO 593537/2020 ze dne 8.12.2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

- I. **Předmět sporu**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí odboru živnostenského a občanskosprávního Magistrátu hlavního města Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2020, č. j. MHMP 1276795/2020, sp. zn. S-MHMP 1648920/2018, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ustanovení § 8a odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), jehož se dopustila tím, že minimálně dne 11. 10. 2018 v době od 14:00 hod do 14:10 hod. na místě Praha 1, Týnská, u domu č. 3, porušila zákaz šíření reklamy na veřejně přístupném místě mimo provozovnu, stanovený podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy a podle ustanovení § 1 odst. 1 a § 3 písm. a) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „nařízení hl. m. Prahy“).
2. Žalobkyně se dopustila uvedeného přestupku prostřednictvím letáků s upoutávkou na nabídku pronájmu přepravníku segway a HUGO e- scooters, včetně uvedení kontaktů, odkazu na webové stránky www.eurosegway.cz, mapou s vyznačením tras a památek hl. m. Prahy, a dále s uvedením cen za transfer autobusem ke stanovišti, kde začínají jednotlivé okružní jízdy na uvedených přepravních zařízeních, a cen podle zvolené trasy a přepravního zařízení. Letáky byly zavěšeny volně k dispozici kolemjdoucím, na čtyřkolce registrační značky 6U4692 zaparkované na výše uvedeném místě, jejímž majitelem (provozovatelem) byla v době spáchání přestupku žalobkyně.
3. Žalobkyni byl uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložen podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s ustanovením § 8a odst. 5 písm. b) zákona o regulaci reklamy, správní trest pokuty ve výši 8 000,- Kč (slovy: osmtisíckorunčeských) a současně jí byla uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně již vyplývá, že se tentokrát zabýval (na rozdíl od svého předcházejícího rozhodnutí ze dne 14. 6. 2019 č.j. MHMP 1118063/2019- předchozí rozhodnutí bylo odvolacím správním orgánem zrušeno) tím, zda předmětné jednání žalobkyně naplňuje znaky společenské škodlivosti, a tedy i materiální znaky přestupku, přičemž dospěl k závěru, že uvedené znaky byly naplněny, s tím, že míra společenské škodlivosti je v projednávané věci natolik vysoká, že plně odůvodňuje kvalifikování jednání žalobkyně jako přestupek s nutností uplatnění příslušné sankce ve formě pokuty ukládané za zjištěné porušení zákona. Žalovaný v dané věci akceptoval postup správního orgánu I. stupně s odkazem na hlediska, jež byla při posuzování otázky společenské škodlivosti uvedeným správním orgánem uplatněna (srov. str. 11-12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). V tomto smyslu lze uvést, že se správní orgán I. stupně řídil závazným právním názorem odvolacího orgánu obsaženým v rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 5. 12. 2019 č. j. MPO 67196/2019, a napravil tak nedostatky spojené s předcházejícím prvoinstančním rozhodnutím v dané věci vydaným dne 14. 6. 2019 pod č. j. MHMP 1118063/2019.

5. Žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně souhrnně konstatuje, že se žalobkyně dopustila výše konkretizovaného závažného jednání, jímž došlo k porušení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy, resp. předmětného přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, za což jí byla uložena správním orgánem I. stupně příslušná sankce. Ke spáchání skutku, který je předmětem projednávané věci, došlo a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v tomto směru (tj. že se skutek, za nějž byla obviněná uložena sankce, skutečně stal) i podle názoru odvolacího orgánu nyní dostatečně odůvodněno.
6. Výše pokuty (8 000,-Kč) byla správním orgánem I. stupně uložena při samé spodní hranici možného postihu podle zákona (možnost uložení sankce až do výše 2 000 000,-Kč), je tudíž dostatečně zjevné, že nemůže mít pro žalobkyni, která je právnickou osobou, likvidační charakter ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020 č.j. 1 As 9/2008–133 (podle veřejně dostupných údajů není žalobkyně mj. vedena ani v evidenci úpadců, ani v insolvenčním rejstříku). Podle názoru odvolacího orgánu je v daném konkrétním případě výše uložené pokuty správním orgánem řádně odůvodněna (k tomu srov. str. 13-14 napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

III. Žaloba

7. Žalobkyně v první řadě namítá, že správní orgán prvního stupně prováděl místní šetření, aniž by k tomuto žalobkyni přizval. Takový postup je nezákonný, žalobkyně měla právo u takového důkazu být, poukazovat na rozhodné skutečnosti, činit návrhy, vyjadřovat se ke zjištěním učiněným na místě.
8. Zadruhé žalobkyně konstatuje, že argumentace správního orgánu nijak nevyvrací tvrzení, dle kterého žalobkyně nebyla subjektem přestupku. Správní orgán sám zjistil, že živnostenská provozovna, na kterou odkazuje QR kód na letáku, je provozována společností RENT POINT SPAIN S.L., tedy španělskou společností. Tomu odpovídá i údaj o provozovateli webových stránek, uvedený na webových stránkách, jejichž adresa byla na předmětném letáku uvedena. Z uvedených důvodů lze jednoznačně činit závěr, že žalobkyně žádnou reklamu nešířila. Reklama nebyla žalobkyni ku profitu, neodkazovala na její webovou stránku, ale jiné společnosti, leták odkazoval na živnostenskou provozovnu jiné společnosti, žalobkyni není zřejmé, proč by měla být subjektem přestupku jen proto, že byla vlastníkem čtyřkolky.
9. Jednání samé nepředstavuje šíření reklamy. Skutkový stav byl zjištěn tak, že na parkovacím místě byla v souladu s právním předpisem zaparkována čtyřkolka, která měla na řídítkách připevněn jeden leták menších rozměrů. Svědek P. K., strážník obecní policie, přitom uvedl, že byl předvolán kvůli čtyřkolce „s přivěšenými letáky“, následně však sám hovořil o tom, že leták byl na čtyřkolce jediný (cit. „byl přidělaný zadělavací plastovou sponkou na řídítkách... uvnitř letáku byla nabídka služeb“, či „na tom letáku byla díra“). Ze svědecké výpovědi se tedy podává, že na řídítkách čtyřkolky byl umístěn jeden leták, který byl nadto proděravěný. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tak nemá oporu ve spise. Není totiž pravdou, že by na čtyřkolce „byly zavěšeny letáky, volně k dispozici kolemjdoucím“, což správní orgán pojal do výroku. Žalobkyně pak zastává názor, že zaparkování čtyřkolky na silnici, na které je umístěný malý leták, nepředstavuje ani naplnění pojmu „šíření reklamy“, ani se nejedná o „leták šířený vůči neznámému adresátovi“. Jednání tak nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku. I kdyby jednání naplňovalo skutkovou podstatu přestupku, absentoval by jeho materiální znak, neboť fakticky nedocházelo k ohrožení zájmu společnosti. Svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

(strážník obecní policie) sám vypověděl, že neviděl, že by si kdokoliv zkoušel leták vzít, z ničeho nevyplývá, že by se kolem čtyřkolky shlukovali lidé. Z ničeho ani nevyplývá, že by reklama byla viditelná, ve spise jsou obsaženy fotografie čtyřkolky, na kterých je vidět, že má nějakou visáčku na řídítkách, není však vůbec viditelné, že by se jednalo o reklamu. Z ničeho nevyplývá, že by leták tak, jak byl umístěn, byl „reklamou viditelnou pro kolemjdoucí“. Odkazuje-li správní orgán na svou rozhodovací praxi, dle které trestá i jednání, spočívající v tom, že si někdo zanechá vizitku za oknem, pak tím jen dokazuje, že právo vykládá extensivně, přepjatě formalisticky, v rozporu s účelem a na jeho rozhodnutí je zapotřebí nahlížet velmi rezervovaně. Žalobkyně v této souvislosti namítá, že správní orgán neučinil žádné zjištění ohledně velikosti umístěného letáku, netvrdí, jak byl tento velký, a tedy nelze přezkoumávat, jak (z jaké vzdálenosti a zda vůbec) byl kolemjdoucím viditelný, tím spíše že čtyřkolka byla zaparkována na silnici a chodník se nacházel na druhé straně komunikace. Jednání (zaparkování čtyřkolky), kterém správní orgán spatřoval porušení zákona nadto trvalo po dobu pouhých 10 minut. Tomu, že jednání není protiprávní, svědčí též tvrzené porušení ustanovení, tj. § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy, dle kterého se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech. Umístění informačního letáku na řídítkách čtyřkolky však nebylo „reklamou“. Reklamou se dle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy rozumí oznámení či jiná presentace, šířená zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti či podporu prodeje služeb. Cílem informačního letáku však zjevně bylo poskytnout nájemci čtyřkolky informaci, kam má tuto vrátit, a kam se má obracet v případě obtíží. Je zcela normální, že v případě nájmu motorového vozidla je nájemci předán informační leták, obsahující adresu, kam má vozidlo vrátet, případně telefonní kontakty. Je též zcela běžné, že tento leták obsahuje též jiné promo služby pronajímatele; umístění takového letáku na najatém motorovém vozidle však nemá za cíl prodávat služby, nýbrž poskytnout nájemci informace. Nejde tedy o „reklamu“, tím spíše, že leták je děravý a je tak malého rozměru, že není kolemjdoucím viditelný, *nota bene* za situace, kdy v daném místě nebylo ani možné žádné kolemjdoucí předpokládat. Žalobkyně tedy zastává názor, že jednání, spočívající v tom, že je jeden proděravěný leták umístěný na řídítku čtyřkolky po dobu deseti minut, nenaplnuje danou skutkovou podstatu přestupku. I kdyby ji naplňoval, pak leták, který je rozměru, ve kterém je jen stěží pro kolemjdoucí viditelný, nadto když čtyřkolka je zaparkována na silnici a žádná kolemjdoucí na místě ani být nemohou, když kolem čtyřkolky nevede chodník, nenaplnuje materiální znak přestupku.

10. Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku dle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, kterého se měla dopustit porušením § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy a § 1 odst. 1 a § 3 písm. a) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy. Správní orgán pak odkazuje na dvě právní ustanovení nařízení hlavního města Prahy. Dle názoru žalobkyně však nemůže tento odkaz obstát, nebylo-li nařízení obce založeno do spisu, ani provedeno k důkazu. Žalobkyně přitom již v průběhu řízení upozornila, že jí obsah nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy není znám a tento měl být založen do spisu a proveden k důkazu. Žalovaný se k této námitce vyjádřil tak, že rada obce je oprávněna nařízení vydat, a ač jde o podzákonný předpis, jde o obecně normativní právní akt, vydaný zákoně, a tedy správní orgán nemá povinnost existenci tohoto právního předpisu dokazovat. V případě nařízení obce se však toto nařízení ve sbírce zákonů nezveřejňuje. Žalobkyni není zřejmé, kde má nalézt spolehlivou verzi tohoto nařízení, nadto v jejím znění účinném ke dni spáchání přestupku. Žalobkyně se ani nemohla řádně vyjádřit ke sdělenému obvinění, neboť obsah

porušených právních předpisů jí nebyl znám, když tyto nejsou zveřejněny ve sbírce zákonů.

11. Ohledně výše sankce žalobkyně namítá, že správní orgán nezohlednil skutečnost, že žalobkyně již ukončila svou činnost v důsledku protiepidemických opatření a navrhla k prokázání svého tvrzení provést k důkazu kontrolní hlášení i EET evidenci od finančního úřadu, přičemž s ohledem na její předmět činnosti, jímž je podnikání v cestovním ruchu poukázala na své nuzné majetkové poměry v důsledku skutečnosti, že se orientuje na poskytování služeb zahraničním návštěvníkům Prahy, jejichž objem zcela zásadně poklesl. I když správní orgán konstatoval, že uložený správní trest uložil „s ohledem na současné cenové a výdělkové poměry“, žalobkyně zdůraznila, že její výdělkové poměry jsou v době podání žaloby nulové, s ohledem na skutečnost, že žalobce půjčuje čtyřkolky zahraničním turistům, kteří do Prahy nyní nepříjíždějí, což je skutečností obecně známou. Je obecně známo, že objem turismu poklesl řádově na hodnoty 5 % oproti době předpandemické, tyto informace denně procházejí sdělovacími prostředky, rovněž jako informace o tom, že drtivá většina hotelů je zavřených, v České republice se mohou ubytovat lidé jen za pracovními účely, nikoliv turisté (to vychází z krizových opatření vlády), v Praze se žádní turisté nenacházejí. Jde o skutečnosti obecně známé. Stran povahy činnosti tak měl správní orgán posoudit, že žalobce svou činnost, orientovanou na zahraniční návštěvníky Prahy, nemůže vykonávat, a že žalobce podniká v nejvíce zasaženém segmentu trhu. To správní orgán neučinil, trval na pokutě stejné, jako v době před pandemií. Žalobkyně tedy vytýká správnímu orgánu, že tento si nevyžádal data z finančního úřadu (evidenci EET a kontrolní hlášení), ač k tomu dala žalobkyně výslovný souhlas. Tvrzení správního orgánu o absenci exekucí je irelevantní, pokud někdo nevyvíjí svou činnost, a tedy nevydělává žádné peníze, neznamená to, že by proti němu měly být vedeny exekuce, ale zároveň to může znamenat, že majetkové poměry jsou nuzné.
12. Při hodnocení závažnosti přestupku, správní orgán přihlédl k tomu, že reklama byla šířena konkrétně prostřednictvím letáků a na místě zvýšeného pohybu osob. K tomu žalobkyně konstatuje, že není zřejmé, proč by skutečnost, že byla reklama šířena prostřednictvím „letáků“ byla přítěžující okolností. Šíření reklamy, například prostřednictvím automobilu s reproduktory, kdy bude hlasitě pouštěna audioreklama, nebo bude-li umístěn nezákonně velký reklamní poutač, považuje žalobkyně za více obtěžující způsob šíření reklamy, než je umístění letáku na říditku čtyřkolky, naopak žalobkyně porušila zákon způsobem, který má nejmenší následek, je pro společnost nejméně invazivní a v takovém případě však nebylo možné hodnotit „závažnost přestupku“ v neprospěch. Správní orgány, dle mínění žalobkyně, též porušily zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť hodnotily v neprospěch žalobkyně fakt, že reklama probíhala prostřednictvím letáků, což je však skutečnost daná v nezbytné intenzitě k naplnění skutkové podstaty přestupku.
13. Dále správní orgán v rozporu se spisem hodnotil, že šíření reklamy probíhalo „prostřednictvím letáků“, ač byla prokázána existence jediného letáku. Správní orgán tedy hodnotil závažnost přestupku závažněji, než se podávalo ze spisu.
14. K tvrzení správního orgánu, dle kterého přihlédl ke skutečnosti, že k šíření reklamy došlo na místě zvýšeného pohybu osob, žalobce namítá též, že jde o úvahu v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, neboť šířit reklamu tam kde se nikdo nenachází, nelze, ostatně, šíření je zakázáno na určitých území hl. m. Prahy, a to proto, že je na nich vyšší frekvence pohybu osob. Určitý zvýšený pohyb osob je tedy nezbytný předpoklad k tomu, aby jednání bylo protiprávní; nelze tak opětovně zvažovat při úvaze o konkrétní výši sankce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Navíc, správní orgán netvrdí, ba ani neprokázal, že by ve vedlejší ulici, na které ani není chodník na straně, na které byla zaparkována předmětná čtyřkolka, byl jakkoli vyšší pohyb osob než jiném místě vymezeném nařízením, kde je obdobné šíření reklamy též zakázané.

15. Dále správní orgán přihlédl ke skutečnosti, „že se členem statutárního orgánu obviněné panem R., která je v tomto řízení uznána vinnou z porušení zákazu šíření reklamy, je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že se obviněná opakovaně dopouštěla porušování nařízení obce. Žalobkyni není srozumitelná úvaha o tom, že je přihlíženo k tomu, kdo je členem statutárního orgánu žalobkyně. V řízení je posuzováno, zda se žalobkyně dopustila přestupku, bez ohledu na to, kdo je jejím statutárním orgánem. Osoba, která je statutárním orgánem žalobkyně, nebyla spolupachatelem přestupku, nebyla ani obviněná, konkrétní personálie je tak bez relevance. Ve spise se nenachází žádný důkaz o tom, že by se žalobkyně jakýchkoli přestupků v minulosti dopustila.
16. Žalobkyně shrnula skutečnosti, ke kterým správní orgán přihlížel ke stanovení výše pokuty tak, že správní orgán měl závažnost přestupku hodnotit ve prospěch žalobkyně, neboť ze všech možných způsobů nezákonného šíření reklamy, postihovaných touž skutkovou podstatou, se jednalo o ten nejméně závažný (nelze nalézt méně závažný). Nadto šíření reklamy trvalo pouze deset minut. Správní orgán vůbec nezohlednil délku protiprávního jednání, ač tomu byl dle právního předpisu povinen.
17. Žalobkyně dále zastává názor, že její jednání bylo nesprávně právně kvalifikováno, neboť se nedopustila přestupku dle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy. Podle tohoto ust. § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako šířitel šíří reklamu nebo anonymní oznámení týkající se voleb, které jsou podle § 2 odst. 1 písm. a), d) nebo e) zakázány.* Skutkovou podstatu přestupku dle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy se tak dopustí šířitel, který šíří „reklamu nebo anonymní oznámení týkající se voleb“. Dle názoru žalobkyně je nutné předmětné ustanovení vykládat tak, že se musí jednat buď o reklamu týkající se voleb, nebo anonymní oznámení týkající se voleb. Ten, kdo šíří reklamu prostou, netýkající se voleb, tak danou skutkovou podstatu přestupku nenaplní. Důvodem je, že před slovem „nebo“ není čárka, dle Legislativních pravidel vlády jde tedy o poměr slučovací. Jen v případě, kdy by před slovem „nebo“ byla čárka, jednalo by se o poměr vylučovací, a pak teprve by se přestupku dopustil ten, kdo „šíří reklamu“ nebo „šíří anonymní oznámení týkající se voleb“. V případě, že před slovem „nebo“ čárka uvedena není, jde o poměr slučovací, a tedy je nutno právní normu vykládat tak, že ji naplní ten, kdo „šíří reklamu týkající se voleb“, nebo „šíří anonymní oznámení týkající se voleb“.
18. V závěru žaloby žalobkyně prostřednictvím právního zástupce vyslovila : „Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu“.
19. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla, aby městský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům uvádí:
21. K prvnímu žalobnímu bodu v rámci, kterého žalobkyně tvrdí, že byla uznána vinnou z přestupku podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen "silniční zákon") žalovaný uvedl, že je žaloba zmatečná, neboť v projednávané věci se vůbec nejedná o přestupek spáchaný žalobkyní podle silničního zákona, problematika silničního zákona není, resp. nebyla předmětem daného správního řízení.
22. K námitkám uvedeným bod body 2 až 21 žalovaný uvádí, že se ze strany žalobce jedná o shodné námitky, kterou žalobce uplatnil již v dosavadním řízení vedeného před správními orgány obou stupňů, a ty byly vypořádány, žalovaný odkazuje v tomto směru na odůvodnění svého rozhodnutí na str. 6-8 a prvostupňového rozhodnutí na str. 8-12.
23. K námitce týkající se neprovedení důkazu nařízení obce (body 22-23), žalovaný předeslal, že se k této námitce se vyjádřil již v rámci svého předcházejícího rozhodnutí ze dne 5. prosince 2019, č. j. MPO 67196/2019, tak, že hlavní město Praha, resp. Rada hlavního města Prahy, vydala předmětné nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy v rámci své zákonné pravomoci; a ačkoliv se jedná o podzákoný právní předpis, nařízení obce je nutno chápat jako obecní závazný normativní právní akt, který byl vydán v souladu s platnou legislativou, tudíž Magistrát hlavního města Prahy nemá povinnost existenci tohoto právního předpisu dokazovat. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou zásadu "*iura novit curia*", je tato zásada uplatňována v řízení před soudem a tkví v tom, že soud provádí dokazování pouze ve vztahu ke skutkovým, nikoliv právním otázkám; ve vztahu k posuzované věci nemá tedy uvedená námitka žalobce relevanci (viz též str. 6-7 rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 5. prosince 2019, č.j. MPO 67196/2019).
24. K žalobní námitce týkající se výše sankce (33-46) žalovaný uvádí, že žalobce se dopustil závažného jednání, jež bylo kvalifikováno jako přestupek, dne 11. října 2018, tedy hluboko před počátkem koronavirové pandemie, takže argumentace žalobkyně majetkovou situací s ohledem na pandemii nemá opodstatnění. Při stanovení výše pokuty bylo v souladu s příslušnými ustanoveními přestupkového zákona přihlédnuto k přitěžujícím okolnostem; tuto skutečnost nelze vydávat za údajné porušení zákazu dvojího přičítání takovým způsobem, jak to činí žalobce. Při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto k tomu, že k šíření zakázané reklamy došlo na místě zvýšeného pohybu osob a jde tedy o přitěžující okolnost, nikoliv o porušení zákazu dvojího přičítání, zvýšený pohyb osob na určitém místě není znakem skutkové podstaty přestupku, tudíž ho za znak skutkové podstaty daného přestupku nelze považovat; podle názoru žalovaného jde o účelové tvrzení žalobce). Polehčující okolnosti nebyly správním orgánem I. stupně shledány.
25. Za zavádějící považuje žalovaný i tvrzení žalobkyně, že ze strany správních orgánů byla porušena zásada dvojího přičítání také tím, že reklama byla šířena prostřednictvím letáků - nic takového z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec nevyplývá, příslušná věta na str. 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zní totiž takto: „Správní orgán v neprospěch obviněné přihlédl k závažnosti přestupku spatřovaném v šíření reklamy prostřednictvím zakázaných komunikačních médií, konkrétně letáků, na místě zvýšeného pohybu osob“. Z rozboru (a celkového kontextu) uvedené věty je tudíž zjevné, že za přitěžující okolnost je považována pouze skutečnost, že k šíření zakázané reklamy došlo v daném případě „na místě zvýšeného pohybu osob“, zatímco zmínka o letácích není ničím jiným než pouze konkrétním označení zakázaného komunikačního média.

26. Z hlediska odůvodnění výše uložené pokuty je podstatná skutečnost, že žalobkyně byla v minulosti opakovaně sankčně postižena za porušování nařízení obce-v daném, případě tržního řádu hl. m. Prahy. S tvrzením žalobce, že nebylo prokázáno, že by se žalobce jakýchkoli přestupků v minulosti dopustil, nelze proto ze strany žalovaného souhlasit (srov. str. 12 - 13 citovaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně) Žalovaný považuje výši pokuty stanovené v projednávané věci správním orgánem I. stupně za řádně a podrobně odůvodněnou, mj. i s ohledem na majetkové poměry žalobce, s tím, že stanovenou výši pokuty nelze považovat za likvidační ani ve smyslu příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu (jak ostatně poukázal i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 14).
27. V rámci námitky ohledně právní kvalifikace jednání (body 47-52 žaloby), žalobkyně se domnívá, že se vzhledem ke znění ustanovení § 8a odst. 1 písmo b) zákona o regulaci reklamy se žádného přestupku nedopustila. Přes výklad podaný žalobkyní s odkazem na Legislativní pravidla vlády (poukázání na rozdíl v tom, zda před slovem *neboli* je či není čárka) nelze s tímto názorem souhlasit, neboť v takovém případě by vůbec nebylo možné sankčně postihnout šíření reklamy obecně, což jistě úmyslem zákonodárce nebylo. Z logiky věci tudíž vyplývá, že (přes jistou gramatickou "nedůslednost") citované ustanovení zákona o regulaci reklamy je nutno nepochybně vztahovat na šíření reklamy jako takové, v projednávané věci proto bylo jednání žalobce z právního hlediska kvalifikováno správními orgány správně.
28. V rámci bodů 53-60 žaloby, žalobkyně vyslovila nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na komunikační síť internetu Nejvyšším správním soudem, atd. Uvedené body se nijak nevztahují k meritu projednávané věci, ze strany žalovaného k těmto bodům bez komentáře.
29. Žalovaný setrvává na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou regulace reklamy. Podle názoru žalovaného byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně a určité a rovněž právní kvalifikace projednávané věci byla ze strany správních orgánů obou stupňů provedena správně. Aplikace příslušných ustanovení uvedené právní normy (zákona o regulaci reklamy) byla uplatněna ze strany správních orgánů vůči žalobkyni adekvátním způsobem, jenž odpovídá provedeným zjištěním.
30. S ohledem na to žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

31. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
32. Ze spisového materiálu soud zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti: Správní řízení v dané věci bylo zahájeno na základě zjištění Městské policie hlavního města Prahy, obvodní ředitelství Praha 1 (dále jen „Městská policie hl. m. Prahy“), že nejméně dne 11. 10. 2018 v době od 14:00 hod. do 14:10 hod. byla před objektem na adrese Týnská 3, 110 00 Praha 1 – Staré Město v rozporu s § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy, ve vazbě

na § 1 odst. 1 a § 3 písm. a) nařízení, šířena reklama na veřejně přístupném místě mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu, a to konkrétně ve formě tištěných letáků, jež byly zavěšeny na čtyřkolce zaparkované na výše uvedené adrese.

33. V Úředním záznamu ze dne 14.10.2018 je uvedeno, že hlídka pořídila fotografie čtyřkolky „se zavěšenými letáky“ a jeden z nich přiložila k úřednímu záznamu. Z fotodokumentace (z obou fotografií pořízených dne 11.10.2018) je jednoznačně zjevné, že na čtyřkolce bylo umístěno více letáků, nikoliv jeden, jak tvrdí žalobce
34. Na předmětných tištěných letácích pak byl na modrém podkladu vyveden bílými písmeny text „PRAGUE“ a žlutými písmeny text „ON SEGWAY“, doplněný o text „FREE TEST DRIVE“ v bílém rámečku. Pod tímto textem se nacházelo fotografické vyobrazení dvou osob na dvoukolových osobních přepravnících segway a pod touto fotografií byl na bílém podkladu vyveden tmavě modrými písmeny text „EURO SEGWAY WWW.EUROSEGWAY.CZ“.
35. Hlídka Městské policie hl. m. Prahy uvedené zjištění fotograficky zadokumentovala a následně se vydala na adresu Týnská 624/13, 110 00 Praha 1 – Staré Město, jež byla uvedena na zadní straně předmětného tištěného letáku, a na této adrese zjistila provozovnu společnosti TOURS AND RENT s.r.o. Jednatel této společnosti, pan V. R., pak hlídce Městské policie hl. m. Prahy mimo jiné sdělil, že „čtyřkolka je vedena jako majetek firmy TOURS AND RENT s. r. o., a proto musí být přestupek řešen s firmou“. Na podporu tohoto tvrzení předložil výše jmenovaný technický průkaz k předmětné čtyřkolce a hlídka Městské policie hl. m. Prahy tak ověřila, že je tato čtyřkolka skutečně vedena jako majetek společnosti TOURS AND RENT s. r. o. Předmětné zjištění Městské policie hl. m. Prahy bylo následně písemně zadokumentováno v úředním záznamu vydaném pod č. j. MPPH 148164/2018 OŘ1 dne 14. 10. 2018, a daná věc byla pro podezření ze spáchání přestupku v souladu s § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) oznámena Magistrátu hl. m. Prahy, jenž je v této věci oprávněn rozhodnout.
36. Přípisem vydaným pod č. j. MHMP 1788902/2018 dne 7. 11. 2018 následně Magistrát hl. m. Prahy podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) předvolal společnost TOURS AND RENT s. r. o. k podání vysvětlení podle § 137 správního řádu; zástupce jmenované společnosti v této souvislosti oznámil, že se ke správnímu orgánu nemůže dostavit. Přípisem vydaným pod č. j. MHMP 1927961/2018 dne 27. 12. 2018 následně Magistrát hl. m. Prahy informoval společnost TOURS AND RENT o zahájení řízení o přestupku a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu též o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem jeho podkladům, a to buď písemně, nebo při nahlédnutí do spisu dne 16. 1. 2019 v 15:00 hod. na pracovišti Magistrátu hl. m. Prahy.
37. Dne 14. 1. 2019 byla do informačního systému datových schránek Magistrátu hl. m. Prahy doručena nedatovaná písemnost, označená jako „Žádost o nařízení jednání“, v níž společnost TOURS AND RENT s. r. o. prostřednictvím výše jmenovaného zástupce požádala o nařízení ústního jednání. Magistrát hl. m. Prahy této žádosti vyhověl a přípisem vydaným pod č. j. MHMP 303804/2019 dne 13. 2. 2019 v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu předvolal společnost TOURS AND RENT k ústnímu jednání, a to konkrétně dne 12. 3. 2019 ve 13:00 hod. na pracoviště Magistrátu hl. m. Prahy. Zástupce této společnosti nicméně dne 18. 2. 2019 požádal o stanovení náhradního termínu. Magistrát hl. m. Prahy

tak přípisem vydaným pod č. j. MHMP 349494/2019 dne 21. 2. 2019 shora jmenovaného zástupce upozornil, že důvod omluvy musí být doložen, tedy v rámci objektivních možností prokázán, na což již zástupce společnosti nereagoval. Dne 12. 3. 2019 se k ústnímu jednání na pracovišti Magistrátu hl. m. Prahy dostavil na základě substituční plné moci, která však nebyla zaevidována, zástupce jmenované společnosti. Magistrát hl. m. Prahy tedy pro toto ústní jednání stanovil termín náhradní, a to dne 19. 3. 2019 ve 12:30 hod. Dne 19. 3. 2019 se na pracoviště Magistrátu hl. m. Prahy opětovně dostavil zástupce jmenované společnosti na základě udělené substituční plné moci, a to k nahlédnutí do spisu a k zastupování při tomto ústním jednání, s tím, že požádal o nahlédnutí do spisu a o vydání kopií všech dokumentů vložených do tohoto spisu. Současně také „substituční“ zástupce společnosti požádal Magistrát hl. m. Prahy o stanovení lhůty, v níž se společnost TOURS AND RENT s. r. o. vyjádří k dané věci, písemně. Magistrát hl. m. Prahy této žádosti vyhověl a lhůtu pro písemné vyjádření stanovil ke dni 27. 3. 2019, přičemž výše jmenovaného zástupce upozornil, že po uplynutí této lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí. O tomto jednání byl následně vyhotoven protokol vydaný pod č. j. MHMP 523888/2019 dne 19. 3. 2019.

38. Ve stanoveném termínu Magistrát hl. m. Prahy žádné písemné vyjádření společnosti TOURS AND RENT s. r. o. neobdržel, a proto následně dne 14. 6. 2019 vydal rozhodnutí č. j. MHMP 1118063/2019, kterým byl výše jmenované společnosti uložen správní trest pokuty ve výši 8 000,- Kč za spáchání přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, a rovněž povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1 000,- Kč.
39. Proti výše citovanému rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy uplatnila společnost TOURS AND RENT s. r. o. prostřednictvím shora jmenovaného zástupce v zákonné lhůtě podáním ze dne 8. 7. 2019 nezdůvodněné (blanketní) odvolání, v němž pouze uvedla, že toto podání směřuje proti předmětnému rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. Magistrát hl. m. Prahy následně přípisem vydaným pod č. j. MHMP 1458832/2019. Dne 18. 7. 2019 odvolatele vyzval k odstranění nedostatku podaného odvolání, respektive k doplnění jeho odůvodnění ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, a to ve lhůtě do 5 dní ode dne doručení této výzvy. Doplněné odvolání společnosti TOURS AND RENT s. r. o. však ve stanovené lhůtě doručeno nebylo. Magistrát hl. m. Prahy proto blanketní odvolání předal spolu se spisovým materiálem Ministerstvu průmyslu a obchodu jako odvolacímu správnímu orgánu. Požadované doplněné odvolání společnosti TOURS AND RENT s. r. o. bylo nicméně prostřednictvím výše jmenovaného zástupce doručeno do informačního systému datových schránek Magistrátu hl. m. Prahy a Ministerstva průmyslu a obchodu dne 9. 9. 2019. V doplněném odvolání společnost TOURS AND RENT s. r. o. předně namítla, že nebyla prokázána nezákonnost jednání výše jmenované společnosti, dále namítla, že Magistrát hl. m. Prahy nikterak neprokázal subjekt výše konkretizovaného přestupku a že nebylo prokázáno, že by se na šíření předmětného tištěného materiálu jakkoliv podílela výše jmenovaná společnost, resp. že nebylo prokázáno, že „by byla šířena reklama“. Společnost TOURS AND RENT s. r. o. dále namítla, že Magistrát hl. m. Prahy pochybil při stanovení druhu a výměry správního trestu, a také uvedla, že tvrzení strážníků Městské policie hl. m. Prahy se podle odvolatele nezakládá na pravdě. Závěrem podaného odvolání pak společnost TOURS AND RENT navrhla, s ohledem na shora uvedené námitky, odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušit a vedené správní řízení zastavit.

40. Rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 5. 12. 2019 č.j.67196/2019 bylo rozhodnutí OŽO Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 6. 2019 č.j. MHMP 1118063/2019 podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena uvedenému správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Ačkoliv Ministerstvo podle odůvodnění předmětného rozhodnutí správního orgánu II. stupně nezpochybnilo, že se společnost TOURS AND RENT dopustila výše konkretizovaného jednání, vyjádřilo ve svém rozhodnutí názor, podle něhož je společenská škodlivost tohoto jednání v daném případě nepatrná; vzhledem k tomu, že materiální znak přestupku musí být zohledněn při určování druhu správního trestu a jeho výměry, jakož i s ohledem k ustanovení § 37 a 38 zákona o odpovědnosti za přestupky (kdy při určování druhu správního trestu a jeho výměry je správní orgán povinen přihlídnout mj. i k povaze a závažnosti přestupku, což je mj. dáno též významem a rozsahem následku přestupku), dospělo ministerstvo v tomto ohledu k závěru, že správní orgán I. stupně bude v dalším řízení v téže věci primárně povinen posoudit, zda je druh správního trestu uložený společnosti TOURS AND RENT s. r. o. adekvátní shora konkretizovanému jednání jmenované společnosti (případně, zda se vzhledem k výše uvedenému vůbec jedná o přestupek).
41. Žalobkyně byla v průběhu dalšího řízení před správním orgánem I. stupně dne 23. 12. 2019 vyrozuměna o tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dané věci bylo odvolacím orgánem zrušeno, a o tom, že obviněná má možnost vyjádřit se podle § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Přípisem doručeným správnímu orgánu dne 6. 1. 2020 žalobkyně požádala prostřednictvím svého zástupce o nařízení ústního jednání; správní orgán I. stupně reagoval na uvedenou žádost obviněné předvoláním k ústního jednání s termínem konání dne 15. 7. 2020. Dne 15. 7. 2020 byla správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí včetně sdělení, že se její zástupce nemůže z naléhavých osobních důvodů ústního jednání zúčastnit a o odročení jednání nežádá. V písemném vyjádření k podkladům rozhodnutí zástupce žalobkyně uvedl, že údaje obsažené v úředním záznamu Městské policie hl. m. Prahy jsou nepravdivé, zpochybnil názor správních orgánů, že šířitel reklamy byl v daném případě spolehlivě zjištěn. Podle zástupce žalobkyně žádná reklama šířena nebyla, jednalo se pouze o zaparkovanou čtyřkolku, zástupce zpochybnil, že by na čtyřkolce byly vůbec umístěny nějaké letáky, podle tvrzení zástupce nebyl obsah letáků v rámci správního řízení ani prokázán; v závěru tohoto svého sdělení zástupce žalobkyně rovněž uvedl, že obviněná byla v důsledku koronavirové pandemie nucena ukončit svou činnost.
42. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně zpochybnil pravdivost údajů uvedených v úředním záznamu Městské policie hl. m. Prahy, správní orgán I. stupně předvolal přípisem ze dne 16. 7. 2020 k výsledku jako svědka strážníka městské policie uvedeného na daném úředním záznamu jako člena hlídky, která v rozhodný den (tj. 11. 10. 2018) konala službu (včetně stanovení dne provedení výsledku na 5. 8. 2020; o uvedeném termínu byl zástupce obviněné informován). Správní orgán I. stupně dále v období do provedení výsledku svědka opatroval i další podklady pro posouzení tvrzení uvedených ve vyjádření zástupce obviněné k podkladům rozhodnutí (v podrobnostech lze odkázat zejména na str. 8–10 odůvodnění předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i na příslušné složky (části spisového materiálu k dané věci). O výsledku svědka byl správním orgánem I. stupně sepsán dne 5. 8. 2020 pod č.j. MHMP 1214123/2020 protokol, jehož stejnopis obdržel mj. i zástupce žalobkyně, a bylo mu také správním orgánem I. stupně umožněno vyjádřit se k výsledku svědka, nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Zástupce žalobkyně v této souvislosti uvedl, že tohoto práva nevyužije, resp. ve stanoveném termínu se ke správnímu orgánu I. stupně nedostavil a možnosti nahlédnutí do spisu a možnosti vyjádření se k podkladům rozhodnutí nevyužil (k tomu viz záznam správního orgánu I. stupně ze dne 5. 8. 2020 č.j. MHMP 1215178/2020 a rovněž záznam správního orgánu I. stupně ze dne 13. 8. 2020 č.j. MHMP 1250113/2020).

43. Následně bylo vydáno správním orgánem I. stupně odvoláním napadené rozhodnutí ze dne 21. 8. 2020, č. j. MHMP 1276795/2020. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně v uvedené věci vyplývá, že z pohledu správního orgánu I. stupně se s tvrzeními zástupce žalobkyně uvedenými v jeho vyjádření ze dne 15. 7. 2020, nelze, mj. i na základě doplnění spisového materiálu o shora uvedenou svědeckou výpověď a další zjišťované skutečnosti, ztotožnit (k tomu blíže str. 9–10 odůvodnění předmětného prvoinstančního rozhodnutí).
44. V souladu s předchozím rozhodnutím odvolacího orgánu se prvostupňový správní orgán zaměřil na odůvodnění materiální stránky přestupku, společenské škodlivosti a skutečností ke kterým přihlížel při stanovení výše pokuty. V rozhodnutí se uvádí, že prokazatelně došlo ke spáchání přestupku. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu (stavební zákon), stanoví-li tak obec svým nařízením vydaným v přenesené působnosti, v rozsahu uvedeném v odstavci 5 citovaného ustanovení. Tímto nařízením vydaným na základě zmocnění v zákoně o regulaci reklamy je výše citované nařízení hl. m. Prahy, podle něhož jsou komunikačními médii, kterými nesmí být šířena reklama na veřejně přístupných místech na území hl. m. Prahy, vymezeném v § 1 odst. 1 tohoto nařízení, mimo jiné letáky šířené vůči neznámému adresátovi (§ 3 písm. a) nařízení hl. m. Prahy).
45. Správní orgán shledal, že v tomto případě žalobkyně šířila reklamu na veřejně přístupném místě mimo provozovnu vůči neznámému adresátovi prostřednictvím letáků s upoutávkou na nabídku pronájmu přepravníku segway a HUGO e-scooters, vč. uvedení kontaktů, odkazu na webové stránky www.eurosegway.cz, s mapou s vyznačením tras a památek hl. m. Prahy, a dále s uvedením cen za transfer autobusem ke stanovišti, kde začínají jednotlivé okružní jízdy na uvedených přepravních zařízeních, a cen podle zvolené trasy a přepravního zařízení. Letáky byly zavěšeny, volně k dispozici kolemjdoucím, na čtyřkolce s označením 6U4692, zaparkované na výše uvedeném místě, jejímž majitelem je prokazatelně obviněná, čímž došlo nepochybně ke spáchání přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy porušením zákazu šíření reklamy v rozporu s ustanovením § 1 odst. 1 a § 3 písm. a) nařízení hl. m. Prahy.
46. Při určení stupně společenské škodlivosti správní orgán I. stupně vycházel ze skutkové podstaty uvedené v zákoně o regulaci reklamy, která byla bez pochyby naplněna. Význam chráněného zájmu byl zákonodárcem stanoven prostřednictvím maximální výše pokuty (2 000 000 Kč) a jeví se tak jako závažný. Přestupek byl spáchán komunikačním médiem, které je podle nařízení hl. m. Prahy na území Pražské památkové rezervace zakázán, a to právě proto, že šíření reklamy tímto prostředkem výrazně snižuje kulturnost prodeje a nabízení služeb v historické části města. Mezi zakázaná komunikační média patří i např. vizitky, které jsou oproti předmětným letákům mnohem menší a za jejich šíření v uvedené lokalitě jsou správním orgánem I. stupně ukládány správní tresty pokuty. Dále, místo, kde ke spáchání přestupku došlo v místě hojně navštěvovaném turisty, a to z důvodu, že se zde

nachází významné kulturní památky a instituce, a které patří v okolí Staroměstského náměstí k nejnavštěvovanějším. Tyto skutečnosti je možné samozřejmě hodnotit při stanovení míry společenské škodlivosti daného jednání, jak je mimo jiné uvedeno v metodickém Průvodci zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (2. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 19. ledna 2018), který zpracovalo Ministerstvo vnitra, odbor legislativy a koordinace předpisů.

47. Správní orgán I. stupně uvedl, že rovněž polehčující a přitěžující okolnosti jsou stanoveny demonstrativním výčtem, přičemž platí, že polehčující nebo přitěžující okolností nemůže být okolnost, která je zákonným znakem skutkové podstaty přestupku, a to z důvodu dvojího přičítání téže okolnosti k tíži nebo ve prospěch pachatele. " Již sama skutečnost, že se nějaký subjekt dopouští porušení právního předpisu je společensky škodlivá, neboť jiné subjekty tak mohou nabýt dojmu, že porušování právních předpisů je přehlíženo, a tedy není nikým kontrolováno nebo je přímo tolerováno. V daném případě byla navíc hlídka městské policie vyslána na místo na základě oznámení jiného subjektu, který uvedl, že se zde předmětná čtyřkolka s letáky nachází denně a domáhal se přešetření a zjednání nápravy i z důvodu, že sám byl za obdobné jednání pokutován. Přestože tvrzení podatele nebylo možné následně ověřit, správní orgán vychází při posuzování daného případu i ze skutečností, které jsou mu z jeho kontrolní činnosti dobře známy. Krom četných zjištění, že se nabízení uvedených služeb obdobnou formou jako v tomto případě přemístilo po vyhlášení zákazu provozování těchto přepravníků ve vymezené zóně na území hl. m. Prahy s účinností od 01.07.2017 do bočních ulic nejen v blízkosti Staroměstského náměstí, hraje v tomto případě důležitou roli právě osoba pana R., statutárního orgánu obviněné, který je s právními předpisy a možnostmi propagace podle českého práva dobře obeznámen. Správní orgán v neprospěch žalobkyně přihlédl k závažnosti přestupku spatřovaná v šíření reklamy prostřednictvím zakázaných komunikačních médií, konkrétně letáků, na místě zvýšeného pohybu osob. Následkem jednání obviněné je ohrožení zájmu nad dodržováním platné legislativy, v tomto případě zákona o regulaci reklamy a navazujícího nařízení hlavního města Prahy, zakazující šíření reklamy na veřejně přístupných místech mimo provozovnu na území hl. m. Prahy. Dále správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že se členem statutárního orgánu obviněné panem R., která je v tomto řízení uznána vinnou z porušení zákazu šíření reklamy, je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že se obviněná opakovaně dopouštěla porušování nařízení obce, konkrétně nařízení č. 9/2011 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tržní řád“), za což jí byly v letech 2016 a 2017 uloženy peněžité sankce (podle právní úpravy účinné do 01.07.2017). V rámci těchto řízení byly jednatelem společnosti vysvětlovány nejen povinnosti vyplývající z tržního řádu, ale i souvislosti vyplývající z nařízení hl. m. Prahy týkající se zákazu šíření reklamy v lokalitě Pražské památkové rezervace, a to v souvislosti s umístováním upoutávek na pronájem přepravníků segway, které byly obviněnou často v uvedeném období nabízeny zejména na Staroměstském náměstí, Praha 1, a to i přes zákaz provozování těchto přepravníků ve vymezené zóně na území hl. m. Prahy podle nařízení č. 14/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují místa, kde je provozování osobního přepravníku na chodníku, stezce pro chodce a cyklisty, na odděleném pruhu pro chodce na stezce pro chodce a cyklisty, na pěších a obytných zónách a na vozovce zakázáno. Toto nařízení je účinné od 03.08.2016. Takže je pravdou tvrzení jednatele společnosti, uvedené v předmětném úředním záznamu městské policie, že ohledně dodržování nařízení hl. m. Prahy, ať už tržního řádu, anebo nařízení, kterým se zakazuje šíření reklamy mimo provozovnu na vymezeném území hl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

m. Prahy, se správním orgánem vícekrát v minulých letech jednal, ale tvrzení, že obviněné nebyla uložena žádná sankce, se na pravdě nezakládá. Což ostatně dokládají i záznamy v živnostenském rejstříku obviněné, podle kterých jí byla opakovaně uložena pokuta za porušení tržního řádu v letech 2016 a 2017.

48. Z Pracovního výpisu z živnostenského rejstříku na čl. 5 správního spisu, si soud potvrdil, že žalobkyni (jedním z jednatelů je Vladimír Rybinský), byla 3x uložena pokuta za porušení tržního řádu.
49. Pokud by tedy správní orgán I. stupně přistoupil na názor odvolacího orgánu, že společenská škodlivost jednání obviněné je v tomto případě nepatrná, a to s ohledem na velikost letáků a místo, kde k porušení zákazu šíření reklamy na veřejně přístupném místě došlo, pak by bylo třeba změnit celou strukturu současné právní úpravy a nesankcionovat například rozdávání letáků na ulicích, kdy ve většině případů je možné prokázat pouze šíření jednoho kusu konkrétního letáku, nebo vizitek, mnohem menších rozměrů a na místech, která jsou zpravidla, jako v tomto případě, v okolí nejznámějších míst v centru města. Krom toho, Týnský chrám rozhodně tvoří celek s historických jádrem Staroměstského náměstí, odkud turisté směřují dále např. do hojně turisty navštěvovaného Týnského dvora právě Týnskou ulicí. Je tedy zřejmé, že v tomto případě obviněná cíleně využila pro propagaci svých služeb jedno z nejlukrativnějších míst v této lokalitě.
50. V rámci tohoto řízení správní orgán žádné polehčující okolnosti neshledal. Z průběhu celého řízení a chování žalobkyně, resp. jejího zástupce, který opakovaně požadoval nařízení ústního jednání, ale nikdy se k němu nedostavil, a i když správní orgán současně respektuje princip zákazu sebeobviňování či sebe usvědčování, v důsledku celkově odmítavého, resp. lhostejného postoje obviněné a jejího zplnomocněného zástupce, resp. substitučně zplnomocněného zástupce, nemá k jakým polehčujícím okolnostem přihlídnout.
51. Správní orgán při určení výměry správního trestu žalobkyni, jakožto právnické osobě, přihlížel zejména k povaze její činnosti a rovněž k jejím majetkovým poměrům, a to pro účely vyloučení likvidačního charakteru ukládaného trestu. V těchto souvislostech si správní orgán takové údaje o žalobkyni opatřil sám z veřejných i neveřejných registrů a rejstříků, a to i pro účely ověření tvrzení zástupce obviněné, že obviněná svoji činnost v důsledku tzv. „koronavirové krize“ ukončuje. Z výpisu ze živnostenského rejstříku obviněné vyplývá, že má živnostenské oprávnění: Výroba, obchod a služby neuvedené s přílohami č. 1 až 3 živnostenského zákona, v rámci které provozuje realitní činnost, správu a údržbu nemovitostí. Pronájem a půjčování věcí movitých pod označením „EuroSegway“ provozuje v ohlášené provozovně. Správní orgán dále nahlédl do evidence úpadců, kde zjistil, že obviněná v něm není evidována, ani na ni není uvaleno exekuční řízení. Ohledně případné insolvence, nucené správy nebo likvidace nebyl v neveřejném registru osob zjištěn u obviněné žádný záznam. Naopak bylo potvrzeno, že obviněná zahájila provozování předmětné činnosti na jiném, neméně lukrativním místě v historickém centru města, v lokalitě Pražské památkové rezervace. V obchodním rejstříku obviněné vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, oddíl C, vložka 27017, bylo zjištěno, že obviněná má k datu vzniku obchodní společnosti TOURS AND RENT s.r.o., tj. 16.02.2009 zapsán základní kapitál ve výši 200 000 Kč, a podle účetní závěrky sestavené ke dni 31.12.2019 a dalších listin vztahujících se k hospodaření společnosti, publikovaných ve sbírce listin dne 07.07.2020, disponuje majetkem řádově značně převyšujícím výši správního trestu uloženého ve výroku tohoto rozhodnutí. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že se Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

v tomto případě o nepřiměřenou výši pokuty nejedná, neboť není způsobila výrazně ovlivnit činnost a majetkové poměry žalobkyně, a správní orgán ji nepokládal za vybočující z obvyklých mezí.

52. Soud vycházel z následující právní úpravy:
53. Podle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy se reklamou rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti. Z citované definice reklamy vyplývá, že hlavním pojmovým znakem reklamy je vzájemný vztah mezi konkrétním oznámením, předvedením nebo prezentací a podporou podnikatelské činnosti.
54. Podle § 1 odst. 3 zákona o regulaci reklamy se komunikačními médii, kterými je reklama šířena, rozumí takové prostředky, které umožňují přenášení reklamy, tedy zejména periodický tisk a neperiodické publikace, rozhlasové a televizní vysílání, audiovizuální mediální služby na vyžádání, audiovizuální projekce, počítačové sítě, nosiče audiovizuálních děl, plakáty, letáky, a další.
55. Podle § 1 odst. 7 zákona o regulaci reklamy je šířitelem reklamy pro účely tohoto zákona právnická nebo fyzická osoba, která reklamu veřejně šíří.
56. Podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu (pozn. s odkazem na stavební zákon), stanoví-li tak obec svým nařízením vydaným v přenesené působnosti (pozn. s odkazem na zákon o obcích), v rozsahu uvedeném v § 2 odst. 5 zákona o regulaci reklamy.
57. Podle § 2 odst. 5 zákona o regulaci reklamy obec v nařízení vydaném podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy stanoví veřejně přístupná místa, na nichž je reklama podle § 2 odst. 1 písm. d) cit. zákona zakázána, dobu, v níž je reklama podle § 2 odst. 1 písm. d) cit. zákona zakázána, druhy komunikačních médií, kterými nesmí být reklama podle § 2 odst. 1 písm. d) cit. zákona šířena, popřípadě též akce, na něž se zákaz šíření reklamy nevztahuje.
58. Podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku mj. tím, že jako šířitel šíří reklamu, která je podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy zakázána.
59. Podle § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy se reklama šířená komunikačními médii podle § 3 na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu se na území Pražské památkové rezervace a přilehlém území ohraničeném východní frontou domů Legerovy ulice po křižovatku s ulicí Rumunskou, dále jižní frontou domů Rumunské ulice, náměstím Míru, severozápadní frontou domů Anglické ulice po křižovatku s ulicí Legerovou, a dále východní frontou domů Legerovy ulice zakazuje“.
60. Podle § 1 odst. 2 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy se veřejně přístupným místem mimo provozovnu pro účely tohoto nařízení rozumí prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.

61. Podle § 3 písm. a) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy jsou komunikačními médii, kterými nesmí být šířena reklama na veřejně přístupných místech, letáky, navštívenky, vizitky, brožury, katalogy a jiné obdobné tištěné propagační materiály šířené vůči neznámému adresátovi.
62. Podle § 3 písm. e) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy jsou komunikačními médii, kterými nesmí být šířena reklama na veřejně přístupných místech, dopravní prostředky, umístěné na veřejně přístupném místě za účelem šíření reklamy nebo dopravní prostředky, u nichž je hlavním účelem šíření reklamy.
63. Podle § 3 písm. c) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy jsou komunikačními médii, kterými nesmí být šířena reklama na veřejně přístupných místech, dodatečné konstrukce na dopravních prostředcích prezentujících reklamu jakýmkoli způsobem.
64. Podle § 8a odst. 5 písm. b) zákona o regulaci reklamy lze za přestupek podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy uložit pokutu až do výše 2 000 000,-Kč.
65. Podle § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumává odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu.
66. O jednotlivých žalobních námitkách soud uvážil takto:
67. Žalobkyně v první řadě namítala, že správní orgán prvního stupně prováděl místní šetření, aniž by k tomuto jednatele žalobkyně přizval, což považuje za nezákonné.
68. Kromě toho, že žalobkyně neuvedla, jaký zákon by byl tímto postupem porušen, soud konstatuje, že se tvrzení žalobkyně, že nebyla vyzvána součinnosti k místnímu šetření, nezakládá na pravdě. V Úředním záznamu ze dne 14.10.2018 hlídka městské policie, ihned jakmile zjistila z reklamních letáků adresu provozovny žalobkyně, na provozovnu se dostavila a požádala obsluhu recepce, aby jí zavolala odpovědnou osobu, nato „přišel muž, který se hlídce představil jako odpovědná osoba, a proto byl dle § 12 odst. 2 písm. b) zák. č. 553/1991 Sb., vyzván k prokázání totožnosti“. Muž předložil platný průkaz totožnosti, který osvědčil, že jde o jednatele žalobkyně pan V.R., který byl následně seznámen s podezřením, že společnost, jejímž byl jednatelem spáchala přestupek a byl poučen o svých právech. Jednatel pan V. R. „s tímto nesouhlasil a odmítl celou věc řešit na místě. Z tohoto důvodu se celá věc předává příslušnému správnímu orgánu.... Na místě byla pořízena fotodokumentace dle § 24b odst. 1 zák. 553/1991 Sb.“ Z uvedeného vyplývá, že jednatelem bylo umožněno se účastnit ohledání místa a byl hlídkou vyhledán a vyzván k součinnosti, ihned jakmile hlídka mohla zjistit komu čtyřkolka, na které byly pověšeny reklamní letáky patří.
69. Zadruhé žalobkyně v rámci námitek týkajících se materiálního aspektu přestupku, konstatuje, že argumentace správního orgánu nijak nevyvrací tvrzení, dle kterého žalobkyně nebyla subjektem přestupku. Správní orgán sám zjistil, že živnostenská provozovna, na kterou odkazuje QR kód na letáku, je provozována společností RENT POINT SPAIN S.L., tedy španělskou společností. Tomu odpovídá i údaj o provozovateli webových stránek, uvedený na webových stránkách, jejichž adresa byla na předmětném letáku uvedena. Z uvedených důvodů lze jednoznačně činit závěr, že žalobce žádnou reklamu nešířil. Reklama nebyla žalobkyni ku profitu, neodkazovala na její webovou stránku, ale jiné společnosti, leták odkazoval na živnostenskou provozovnu jiné společnosti, žalobci není zřejmé, proč by měl být subjektem přestupku jen proto, že byl vlastníkem čtyřkolky.
70. Předtím než soud přistoupí k posouzení materiálního aspektu deliktního jednání nutno připomenout smysl a cíl ust. § 8a odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb. Z důvodové zprávy k

zákonu č. 384/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 384/2005 Sb.“), jímž byla do zákona o regulaci reklamy vložena ustanovení o možném zákazu reklamy šířené mimo provozovny na místech veřejně přístupných nařízením obce, vyplývá, že zamýšleným účelem novely bylo především (byť nikoli výlučně) řešení pouliční pochůzkové reklamy. V důvodové zprávě k zákonu č. 384/2005 Sb. se uvádí: „K této snaze vede hl. m. Prahu zejména zájem na tom, aby se reklama především v centru Prahy nešířila mnohdy živelným způsobem, obtěžujícím okolí, nezpůsobovala znečišťování okolí následným odhazováním rozdávaných letáků a nabídek a nehyzdila památkově chráněné objekty. Jde i o možnost tímto způsobem omezit rozdávání letáků propagujících služby, které mohou obsahovat prvky, mnohými považované za pornografické, či za potencionálně ohrožující mravnost.“ Ve zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 384/2005 Sb. je pak výslovně zmíněna i jiná než pochůzková forma reklamy: „Protože za „problematickou“ reklamu lze označit pouliční reklamu v řadě jejích forem, je navržené ustanovení formulováno tak, aby kromě různých forem tzv. pochůzkové reklamy umožňovalo reagovat i na různé „vlající“ transparenty apod.“ Je sice zřejmé, že jde o jen o demonstrativní vzorek obtěžující či jinak závadné nebo nevhodné reklamy, která měla být navrhovanou novelou řešena, a že zákonodárce neměl v úmyslu vytvořit taxativní výčet toho, co je „problematickou“ reklamou, umístění polepu na vnější stranu prosklené výlohy se však příkladmo uvedeným reklamám ani neblíží.

71. Soud se v tomto případě ztotožňuje s argumentací žalovaného založenou na výkladu daného ustanovení smyslem regulace. Dle důvodové zprávy zákona o regulaci reklamy je smyslem ustanovení o reklamě zakázané dle nařízení obce ochrana před „reklamním smogem“, přílišným obtěžováním reklamou, hyzděním veřejného prostoru reklamou, znečišťováním veřejného prostoru (např. rozhazováním reklamních letáků) apod.
72. K námitce žalobkyně, že se ona přestupku needopustila, soud konstatuje, že skutečnost, že to byla žalobkyně, která se dopustila předmětného přestupku byla správním orgánem I. stupně dostatečně prokázána a odůvodněna, jak vyplývá ze zjištění popsanych v rámci konstatování obsahu správního spisu pod bodem 32 rozsudku. Poté co se dne 11.10.2018 hlídka Městské policie hl. m. Prahy se vydala na adresu provozovny (Týnská 624/13, 110 00 Praha 1 – Staré Město, uvedené na zadní straně předmětného tištěného letáku), a na této adrese zjistila provozovnu společnosti TOURS AND RENT s.r.o., oslovila jednatele této společnosti, pan V.R., který hlídce Městské policie hl. m. Prahy mimo jiné sdělil, že „čtyřkolka je vedena jako majetek firmy TOURS AND RENT s. r. o., a proto musí být přestupek řešen s firmou“. Na podporu tohoto tvrzení předložil technický průkaz k předmětné čtyřkolce a hlídka Městské policie hl. m. Prahy tak ověřila, že je tato čtyřkolka skutečně vedena jako majetek společnosti TOURS AND RENT s. r. o. Předmětné zjištění Městské policie hl. m. Prahy bylo následně písemně zadokumentováno v úředním záznamu vydaném pod č. j. MPPH 148164/2018 OŘ1 dne 14. 10. 2018. Žalobkyně nezpochybnila vlastnictví čtyřkolky coby prostředku jímž byla reklama šířena. V bodu 20 žaloby žalobkyně sama uvádí, že „Cílem informačního letáku bylo poskytnout nájemci čtyřkolky informaci, kam má tuto vrátit.“ I z těchto tvrzení uvedených v žalobě vyplývá, že žalobkyně si byla vědoma toho, že letáky byly umístěny na její čtyřkolce. Tyto skutečnosti nebyly žalobkyní zpochybněny v průběhu celého řízení. To znamená, že žalobkyně si byla vědoma toho, že letáky coby komunikační médium byli umístěny na dopravním

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

prostředku v jejím vlastnictví zaparkovaném v místě zvýšeného pohybu osob (turistů), takže si musela být i vědoma, že šíří tímto způsobem reklamu, nebylo to bez jejího vědomí, či souhlasu, což postačuje pro naplnění subjektivní stránky jednání dle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy. Správní orgán I. stupně se se shodnou argumentací podrobně vypořádal na str. 8-11 svého rozhodnutí a jeho závěr, že bylo nepochybně zjištěno, že majitelem čtyřkolky je žalobce, tím i subjektivní stránkou jednání žalobkyně a zabýval se navíc i propojením jednatele žalobkyně na subjekty, uvedené na reklamních letácích. Pro naplnění subjektivní stránky jednání daného přestupku dle textu daného ustanovení, není podstatné, komu je reklama ku prospěchu, jak se mylně domnívá žalobkyně, ale kdo reklamu šíří.

73. Dále se žalobkyně vymezuje vůči naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobkyně je toho názoru, že jednání samé nepředstavuje šíření reklamy, neboť šlo o jeden proděravěný leták, malých rozměrů, umístěný 10 minut, neshlukovali se u něj lidé ani nemohli, neboť tam nebyl chodník.
74. Tvrzení žalobkyně, že na čtyřkolce byl umístěn jeden proděravěný leták malých rozměrů se nezakládá na pravdě. Fotodokumentací pořízenou při sepisování Úředního záznamu dne 14.10.2018 je prokázáno, že šlo o více letáků (umístěných navíc v přední i zadní části čtyřkolky) tato skutečnost je patrná z obou fotografií, jednatel žalobkyně byl vyzván k součinnosti při tomto šetření na místě samém, což on odmítl. K okolnostem pořízení Úředního záznamu ze dne 14.10.2018 byl dne 5.8.2020 vyslechnut, za přítomnosti zástupce žalobkyně, strážník Městské policie hl. m. Prahy a ten potvrdil všechny skutečnosti uvedené na záznamu. Z jeho výpovědi nevyplývá, že by na čtyřkolce byl umístěn pouze jeden leták, jak tvrdí žalobkyně. Zástupce žalobkyně se jej dotazoval, co bylo uvedeno na letáku a způsob připevnění, ale nebyla v rámci tohoto výsledku nijak zpochybněna skutečnost vyplývající jednoznačně z fotodokumentace, že na čtyřkolce bylo umístěno a nabízeno více letáků. Materiální stránkou a společenskou škodlivostí se zabýval správní orgán I. stupně na str. 10-12 a vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, že reklama byla šířena v místě nejen turisticky exponovaném (Týnská ulice), ale také v místě památkové zóny, kde se nacházejí nejvýznamnější pražské kulturní památky. Cílem ochrany nařízení je zachování kulturních hodnot tohoto výjimečného prostředí, které nemůže znehodnocováno nevhodnou reklamou. I. stupňový správní orgán na str. 12 odůvodnění svého rozhodnutí případně odkázal na rozhodovací činnost žalovaného, z níž vyplývá, že i letáky nebo vizitky umístěné v boxu zvenčí na výloze provozovny mohou být považovány za nepovolené šíření reklamy. Skutečnost, zdali se v průběhu celé doby sankcionovaného jednání lidé kolem letáků neshlukovali je irelevantní, podstatné z hlediska naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku je skutečnost, že letáky (ve velikosti způsobilé nést informaci, která byla předmětem reklamního sdělení) byli volně k dispozici a že šlo o lokalitu uvedenou v nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy. Časový rámec deliktního jednání 10 minut byl stanoven s ohledem, na dobu šetření policejní hlídkou, ale je zřejmé z vyjádření oznamovatele, že reklama byla tímto způsobem šířena po dobu delší. Konkrétně se v úředním záznamu uvádí, že oznamovatel hlídce sdělil, že „zde čtyřkolka se zavěšenými letáky stojí každý den ...“. Soud konstatuje, že pro naplnění skutkové podstaty, jak se uvádí shodně v obou rozhodnutích správních orgánů, i tato prokázaná doba deliktního jednání postačuje, a krátká doba jednání by mohla být zohledněna pouze v rámci polehčujících okolností při výměře sazby pokuty. K tomu se soud vyjádří níže.

75. Tvzení žalobkyně, že ze strany správních orgánů byla porušena zásada dvojího přičítání (k naplnění materiální stránky a jakožto přitěžující okolnosti) odhledně komunikačního média-letáků a faktu zvýšeného pohybu osob, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá. Na str. 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno: „Správní orgán v neprospěch obviněné přihlédl k závažnosti přestupku spatřovaném v šíření reklamy prostřednictvím zakázaných komunikačních médií, konkrétně letáků, na místě zvýšeného pohybu osob“. Z kontextu citovaného textu dle názoru soudu vyplývá, že za přitěžující okolnost je považována pouze skutečnost, že k šíření zakázané reklamy došlo v daném případě „na místě zvýšeného pohybu osob“, zatímco zmínka o letácích je pouze konkrétním označení zakázaného komunikačního média.
76. Žalobkyně namítala, že text ustanovení § 1 odst. 1 a § 3 písm. a) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, jí není znám a správní orgán, ač požadovala provedení nařízení jako důkazu, toto neučinil.
77. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný k této námitce již vyjádřil v rámci svého předcházejícího rozhodnutí ze dne 5. prosince 2019, č. j. MPO 67196/2019 (čl. 29 správního spisu), kde uvedl, že hlavní město Praha, resp. Rada hlavního města Prahy, vydala předmětné nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy v rámci své zákonné pravomoci; a ačkoliv se jedná o podzákonný právní předpis, nařízení obce je nutno chápat jako obecní závazný normativní právní akt, který byl vydán v souladu s platnou legislativou, tudíž Magistrát hlavního města Prahy nemá povinnost existenci tohoto právního předpisu dokazovat. Žalobkyně už v rámci tohoto předchozího řízení byla seznámena i se zněním předmětných ustanovení nařízení, jakož i se skutečností, že právním předpisem se nedokazuje.
78. Nařízení obcí jsou § 12 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v účinném znění, zveřejňovány vyhlášení na úřední desce obce, která nařízení vydává. Předmětné nařízení byla navíc v době spáchání přestupku uveřejněno a dostupné na oficiálních stránkách Magistrátu hl.m. Prahy, kromě toho na webových stránkách publikujících nařízení a vyhlášky měst a obcí, ASPI, BECK a pod. Na webových stránkách Magistrátu hl.m. Prahy jsou tedy zveřejněny všechny předpisy jím vydávané, mimo jiné i Nařízení č. 26/2005 Sb., na adrese: [2566263_838510_narizeni_c_26_2005_reklama.pdf \(praha.eu\)](https://www.praha.eu/2566263_838510_narizeni_c_26_2005_reklama.pdf). Zásada *iura novit curia*, na kterou žalobkyně odkazuje se uplatňuje v řízení před soudem, a znamená, že dokazování právním předpisem se neprovádí.
79. Soud námitku neshledal důvodnou. Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, je dostupné na oficiálních webových stránkách Magistrátu hl.m. Prahy, správní orgány nejsou povinny dokazovat znění právního předpisu, byť podzákonného. Navíc byla žalobkyně s textem ustanovení § 1 odst. 1 a § 3 písm. a) nařízení č. 26/2005 Sb. seznámena v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 5. prosince 2019, č. j. MPO 67196/2019, jakož i s tím, kdo jej vydal a kde je nařízení uveřejněno.
80. K žalobkyniným námitkám ohledně výše uložené pokuty městský soud předně odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů (zde rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 63/2019- 33 ze dne 7. 11. 2019), podle níž „[p]ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu ‚přiměřenost uložené pokuty‘ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád

správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a sankce tedy byla zjevně nepřiměřená.“ V posuzované věci městský soud překročení mezi správního uvážení neshledal.

81. Soud po přezkoumání odůvodnění výše pokuty správními orgány i odůvodnění přitěžujících a polehčujících hledisek, které správní orgány při stanovení výše pokuty zvažovaly (body 44-51 tohoto rozsudku), neshledal, že by výše pokuty byla zjevně ve světle výše citované judikatury NSS nepřiměřená.
82. Správní orgán I. stupně v neprospěch žalobkyně přihlédl k závažnosti přestupku spatřované v tom, že žalobkyně se dopustila šíření reklamy prostřednictvím zakázaných komunikačních médií, konkrétně letáků, na místě zvýšeného pohybu osob. Dále správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně se opakovaně dopouštěla porušování nařízení obce, konkrétně nařízení č. 9/2011 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tržní řád“), za což jí byly v letech 2016 a 2017 uloženy peněžité sankce. Správní orgán I. stupně přihlédl i tomu, že jednateli žalobkyně panu R. bylo v rámci těchto řízení vysvětlovány nejen povinnosti vyplývající z tržního řádu, ale i povinnosti vyplývající z nařízení hl. m. Prahy týkající se zákazu šíření reklamy v lokalitě Pražské památkové rezervace, a to v souvislosti s umístováním upoutávek na pronájem přepravníků segway, které byly žalobkyní často v uvedeném období nabízeny zejména na Staroměstském náměstí, Praha 1, a to i přes zákaz provozování těchto přepravníků ve vymezené zóně na území hl. m. Prahy podle nařízení č. 14/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují místa, kde je provozování osobního přepravníku na chodníku, stezce pro chodce a cyklisty, na odděleném pruhu pro chodce na stezce pro chodce a cyklisty, na pěších a obytných zónách a na vozovce zakázáno. Tyto dokládají i záznamy v živnostenském rejstříku žalobkyně, podle kterých jí byla opakovaně uložena pokuta za porušení tržního řádu v letech 2016 a 2017.
83. Polehčující okolnosti neshledal správní orgán I. stupně neshledal, neboť žalobkyně v průběhu řízení součinnost správnímu orgánu neposkytovala, jak ostatně vyplývá z konstatovaného průběhu řízení před správním orgánem pod body 36-44 rozsudku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně, resp. její zástupce opakovaně požadovali nařízení ústního jednání, ale nikdy se k němu nedostavili, je hodnocení součinnosti žalobkyně správním orgánem jako nedostatečné oprávněné.
84. Správní orgán při určení výměry pokuty žalobkyni, jakožto právnické osobě, přihlížel k povaze její činnosti a také k jejím majetkovým poměrům, a to pro účely vyloučení likvidačního charakteru ukládaného trestu. Ze správního spisu si soud ověřil, že si správní orgán relevantní údaje pro posouzení majetkových poměrů žalobkyně opatřil sám z veřejných i neveřejných registrů a rejstříků, a to i pro účely ověření tvrzení zástupce obviněné, že obviněná svoji činnost v důsledku tzv. „koronavirové krize“ ukončuje. Z výpisu ze živnostenského rejstříku obviněné vyplývá, že má živnostenské oprávnění: Výroba, obchod a služby neuvedené s přílohami č. 1 až 3 živnostenského zákona, v rámci které provozuje realitní činnost, správu a údržbu nemovitostí. Pronájem a půjčování věcí movitých pod označením „EuroSegway“ provozuje v ohlášené provozovně. Správní orgán dále nahlédl do evidence úpadců, kde zjistil, že žalobkyně v něm není evidována, ani na ni není uvaleno exekuční řízení. Ohledně případné insolvence, nucené správy nebo likvidace

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

nebyl v neveřejném registru osob zjištěn u žalobkyně žádný záznam. Správní orgán naopak zjistil, že žalobkyně zahájila provozování shodné činnosti na jiném, neméně lukrativním místě v historickém centru města, v lokalitě Pražské památkové rezervace. V obchodním rejstříku obviněné vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, oddíl C, vložka 27017, bylo zjištěno, že žalobkyně měla k datu vzniku obchodní společnosti TOURS AND RENT s.r.o., tj. 16.02.2009 zapsán základní kapitál ve výši 200 000 Kč, a podle účetní závěrky sestavené ke dni 31.12.2019 a dalších listin vztahujících se k hospodaření společnosti, publikovaných ve sbírce listin dne 07.07.2020, disponovala majetkem řádově značně převyšujícím výši správního trestu uloženého ve výroku tohoto rozhodnutí. Soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že se o zjevně nepřiměřenou výši pokuty nejedná.

85. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že měl správní orgán přihlédnout k období coronavirové krize, k omezenému turistické návštěvnosti, od které je její činnost závislá, soud uvádí, že deliktní jednání se událo cca rok a půl před krizovým obdobím. Samotná skutečnost, že po tak dlouhé době od spáchání deliktu došlo k období v rámci, kterého podnikání žalobkyně bylo z objektivních důvodů omezeno, není samo o sobě, aniž by žalobkyně sama předložila důkazy o svých majetkových poměrech a tím i o likvidačním charakteru pokuty, pro snížení pokuty soudem dostačující. Žalobkyniny námitky jsou v tomto bodě obecné, proto se jim městský soud mohl věnovat pouze v téže míře obecnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 9/2015 - 31 ze dne 6. 10. 2015). Samotná skutečnost, že žalobkyně neměla v době coronavirové krize příjmy, tedy nezpůsobuje nepřiměřenost ani likvidační povahu uložené pokuty; podrobněji se žalobkyně tomuto aspektu napadeného rozhodnutí v žalobě nevěnuje.
86. Žalobkyni byla uložena pokuta ve 0,4 % zákonného rozmezí, a městský soud ji vzhledem ke všem okolnostem věci-zejména šíření reklam v místě turisticky exponovaném, opakovanému porušování právních předpisů ze strany žalobkyně a nedostatku součinnosti – nepovažuje ani zdaleka za zjevně nepřiměřenou. Zákonem stanovené podmínky pro moderaci její výše tudíž nebyly splněny.
87. Žalobkyně dále tvrdí, že její jednání bylo nesprávně právně kvalifikováno, neboť se nedopustila přestupku dle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy. Podle tohoto ust. § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako šířitel šíří reklamu nebo anonymní oznámení týkající se voleb, které jsou podle § 2 odst. 1 písm. a), d) nebo e) zakázány.* Dle názoru žalobkyně je nutné předmětné ustanovení vykládat tak, že se musí jednat buď o reklamu týkající se voleb, nebo anonymní oznámení týkající se voleb. Ten, kdo šíří reklamu prostou, netýkající se voleb, tak danou skutkovou podstatu přestupku nenaplní. Důvodem je, že před slovem „nebo“ není čárka, dle Legislativních pravidel vlády jde tedy o poměr slučovací. Soud neshledal žalobní námitku důvodnou. Určitá legislativní nedůslednost nevede dle názoru k soudu k takovým výkladovým obtížím, aby nebylo zřejmé, že jde o dvě oddělené skutkové podstaty přestupkového jednání, jak je rovněž uvedeno v důvodové zprávě k zákonu č. 384/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. Shodně to posoudil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.5.2020, čj. 1 As 149/2019-42.

VI. Závěr a náklady řízení

88. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Správní orgány prokázaly naplnění materiální

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

stránky přestupku, správně posoudily přitěžující i polehčující okolnosti a při stanovení výše pokuty nepřekročily meze správního uvážení a pokuta není zjevně nepřiměřená.

89. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu